

bragt ned til en Sum af omtrent 1 Million Kroner, saa er der jo Udsigt til, at det vil kunne være sig bedre, end forsaavidt det skulde forrente en Sum af 1,350,000 Kr. Der foreligger ganske sikkert her et Andragende til Rigsdagen fra ikke saa faa Mænd rundt omkring i Herredet, som anmode Rigsdagen om, ikke at vælge Strækningen Hov—Odder; men jeg vil ikke undlade her at bemærke, at det tør jeg ikke raade til af den ganske simple Grund, at, forsaavidt Rigsdagen skulde tænke paa at affjære dette Stykke og kun give Koncession paa en Bane fra Odder til Aarhus, vil derved hele Forslaget falde. En anden Grund, hvorfor jeg idag giver min Tilslutning til, at Sagen fremmes saa hurtig som muligt, er den, at det ogsaa er mig bekendt, at meget store Summer ere tegnede paa Betingelse af, at hvis Banen ikke føres igennem inden en vis Tid, ere disse Folk løste fra deres Kontrakter, og man skulde altsaa begynde at arbejde forfra igjen, og Tiden vilde saaledes stride hen. Det kan jeg ikke gaa med til, jeg kan ikke være med til, som jeg allerede har sagt to Gange, at lægge nogen Hindring iveien derfor af den Grund, at jeg virkelig ønsker en Bane i denne Egn. Paa samme Tid som dette er mit Ønske, tror jeg ogsaa det er min Pligt at oplyse ærede Medlemmer her i Thinget om, saavidt jeg forstaaar det, hvorledes en saadan Bane vil kunne bære Forrentningen. Der er vistnok Ingen, som nærer Tvivl om, at det Stykke Bane fra Hov Havn til Odder aldrig vil kunne komme til at forrente sig, men man nærer ikke Tvivl om, at Banen Odder—Aarhus vil kunne forrente sig og formentlig forrente sig rigelig, medens derimod Odder—Hov Banen vil sluges den Kapital, der kan tjenes paa den anden Strækning. Men naar Folk nu ere villige til at bære dette Tab, saa er jeg saa demokratisk anlagt, at jeg siger: Have Folk lyst til at give deres Penge ud, skjøndt de iforveien veed, at det ikke vil betale sig, vil jeg ikke, skjøndt jeg veed, at det har været Rigsdagens Princip tidligere, negte det, og derfor vil jeg ønske, at Rigsdagen vil sammen med Regjeringen give Koncession paa denne Bane. — Det maa maaske være mig tilladt ligeoverfor det ærede Medlem fra Aarhus (Ingersted) at gjøre en kort Bemærkning til, hvad han har sagt om Hov Havn. Der er ganske sikkert nu en Havn, men jeg tror ikke, det er let for det ærede Medlem fra Aarhus at oplyse Thinget her om, at denne Havn virkelig er saa god, som han søger at fremstille den for os her idag; thi det er vitterligt, at for Tiden er denne Havn saa overfyldt med Tang, at det næsten ikke er muligt for Fiskerbaade at komme ind, og det er det ærede Medlem vist meget bekendt, at, dersom denne Havn skal kunne bruges i det Hele til Skibsstarters Fremme, skal der kostes ganske betydelige Summer derpaa; men da det jo synes, at den ene Mand, som giver denne betydelige Sum til Stykket Od-

der—Hov, allerede har kostet 30—40,000 Kr. paa Hov Havn . . . (En Stemme: Det er en Privatmand!) . . . Ja vel, det er en Privatmand, og da han er villig til nu at koste en større Sum derpaa, er det muligt, at denne Havn med Tiden kan blive brugelig, og jeg stiller mig da ligeoverfor Hov Havn som i det Hele taget ligeoverfor Banen i det Hele meget velvillig, idet jeg siger: Have de gode Mænd i Hads Herred, Amtsraad, Sogneraad, den hele Egn, Lyst til at riksføre Mil-lionen, skal jeg være den Sidste, der skal lægge noget som helst Halmstraa iveien, idet jeg gjentager, at Banen bør gaa ind i Hads Herred. Jeg anbefaler saaledes Lovforslagets Fremme, ikke fordi jeg anser Retningen for den bedste, men fordi der ikke for Diebliffet er nogen bedre.

Winther: Jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger om, hvad der er fremkommet fra forskjellige ærede Talere. Med Hensyn til de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), skal jeg først gjøre opmærksom paa, at sidste Punkt i § 1, nemlig det, som man kaldte noget Nytt i sin Slags, ganske rigtig ogsaa er noget Nytt, idet det maa erindres, at for de andre Baner af samme Art som denne er denne Bemyndigelse givet igennem Finantsloven. For mig kan det gjerne gaa ud af dette Lovforslag, naar vi have Naab om, at det kan blive vedtaget med Finantsloven; men, naar det nu engang staaar her, og den høitærede Minister har fundet det hensigtsmæssigt, saa ser jeg ikke, at der er nogen særlig Grund til at negte at vedtage det her, fordi Thingene have givet deres Samtykke for andre Baners Bedkommende gennem Finantsloven. Da der har været Tale om de Betingelser, under hvilke man kunde slutte sig til Statsbanen, skal jeg tillade mig som Formand for den Komite, der har været nedsat, at give følgende Oplysninger desangaaende. Der er givet Tilslagn fra Ministeriets Side til Udvalget om, at man for en Sum eengang for alle af 40,000 Kr. kunde faae Tilladelse til at befare Statsbanens Skinner fra Wiby og til Aarhus, den halve Mil, og at man dernæst skal give hvert Aar en vis Afgift, hvis Størrelse ikke er bestemt fastslaaet endnu, for at have Tilladelse til at have denne Fart og for at blive betjent paa Stationen selv af Statsbanens Funktionærer. Der er imidlertid endnu dertil søiet den Betingelse, at man for ikke at komme i Kollision med Statsbanens Drift, ikke skal have Lov til at gaa ind paa Statsbanen, førend man af en af dens Betjente, som skal lønnes af det private Selskab, har modtaget Signal fra de to Stationer, som ligge nærmest mod Ost og Vest eller maaske snarere mod Syd og Nord. Der kan altsaa aldrig fra Statsbanens Side opstaa nogen Vanfærlighed, og paa den anden Side kan den private Bane heller ikke lide Noget derved, efter som der aldrig vil være Udsigt til, at